

48899-02-22
במני כבי' השופט יורם נועם

בבית המשפט לעניינים מנהליים
ירושלים

מועד אחרון להגשה: 21.3.2022
 נחתם ביום: 21.3.2022

1. עבדאלנבי ת.ז.
2. עבד אלנבי ת.ז.
3. פחורי ת.ז.
4. פחורי ת.ז.
5. ארטאזט ת.ז.
6. בויכח ת.ז.
7. טרחאן ת.ז.
8. צגיר ת.ז.
9. גמגום ת.ז.
10. גמגום ת.ז.

11. המוקד להגנת הפרט ע.ר. 580163517
 ע"י עוה"ד תמיר בלנק /או עדי לוסטיגמן
 /או הגר שחטר /או איה חאגי עודה
 מרח' שמואל הנגיד 27, ירושלים 94269
 טל': 02-6222808; פקס': 03-5214947
 דוא"ל: mail@lb-law.net

העותרים:

- נגד -

המוסד לביטוח לאומי
 ע"י ב"כ עוה"ד אמיר פרנקל /או אסתר נודלמן
 ממשרד עוה"ד שבלת ושות'
 מרחוב ברקוביץ 4 (מגדל המוזיאון), תל אביב
 טל': 03-7778333; פקס': 03-7778444

המשיב:

תגובת המשיב לעתירה המנהלית

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 27.02.2022, מוגשת בזאת תגובה מטעם המשיב, המוסד לביטוח לאומי (להלן: "המשיב") לעתירה שבנדון (להלן: "העתירה").

נוכח הנימוקים שיפורטו בתשובה זו להלן, יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה על הסף ולמצער לגופה, וכן יתבקש להשית על העותרים את הוצאות המשיב במסגרת ההליך דנן, לרבות שכ"ט עו"ד, בצירוף ריבית והפרשי הצמדה עד למועד תשלומם בפועל.

ההדגשות בתגובה זו אינן במקור אלא אם נאמר במפורש אחרת.

א. פתח דבר

1. עסקינן בעתירה מנהלית לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח - 1998 (להלן: "חוק חופש המידע") אשר עיון בה מלמד, כי הגשתה נועה בחוסר תום לב ובהיעדר ניקיון כפיים של העותרים, בהיותה מתיימרת להציג את המשיב כגוף המקדם אינטרסים ביטחוניים או כגוף הפועל כזרועה הארוכה של כוחות הביטחון (רי' סעיפים 1 ו-17 לעתירה) - וזאת ללא כל ביסוס ראייתי. המשיב הוא הגוף האמון על הענקת ביטחון סוציאלי לתושבי ישראל, וכידוע, הוא אינו מונע משיקולים ביטחוניים כאלה או אחרים.

2. לגופם של דברים, העותרים דורשים בעתירתם את "כל המידע, ובכלל זה דוחות חקירה, מכתבים, תרשומות, מסמכים, וכל מידע אחר הנוגע לקביעת התושבות של העותרים 1-10" (ר' רישא העתירה).
3. ייאמר כבר עתה - אין מניעה מבהינת המשיב להעביר לידי העותרים את כל המסמכים המצויים בידו הנוגעים לקביעת התושבות של העותרים, למעט חומרים שחל עליהם חיסיון מכוח סעיפים 9(ב)(8), 14(א)(2), ו-14(א)(8) לחוק חופש המידע ולמעט חומרים שלא מצויים אצל המשיב, כפי שיובהר להלן. מכיוון שמדובר בחומרים החושפים פרטים אישיים של העותרים, ועל מנת להגן על פרטיותם, מסמכים אלו יועברו לעותרים במסגרת הדיון בעתירה, הקבוע ליום 24.3.2022.
4. בהקשר זה, יבקש המשיב להסביר, כי המסמכים הללו, אשר יועברו לעותרים כאמור, לא הועברו לעיון העותרים עד כה מחמת טעות אנוש, אשר נבעה ממספר פניות שנעשו למשיב בנושא, באותה תקופה, מגורמים שונים.
5. תגובה זו אם כן, תתמקד בקשר לאותם יתר המסמכים, שעל חלקם חל חיסיון מכוח סעיף 14(א)(2) לחוק חופש המידע, על חלקם האחר חל חיסיון מכוח סעיף 14(א)(8) לחוק חופש המידע, או למצער, המשיב רשאי שלא להעביר את המידע המבוקש בהתאם לסעיף 9(ב)(8) לחוק חופש המידע.

ב. טענה מקדמית: חוסר תום לב והיעדר ניקיון כפיים של העותרים

6. עתירה מנהלית לפי חוק חופש המידע אינה שונה מעתירה מנהלית אחרת ולפיכך, מסורה לבית משפט נכבד זה הסמכות לדחותה מכל נימוק הניתן על ידי בית המשפט הגבוה לצדק (תקנות 7 ו-8 לתקנות בתי המשפט לעניינים מנהליים (סדרי דין) התשס"א - 2000; א. שרגא ור. שחר, המשפט המנהלי, עילות הסף, כרך ב' (התשס"ח-2008) (להלן: "עילות הסף"), בעמ' 129-130); עמ"מ 9562/10 אופיר שפיגל נ' החברה לשירותי איכות הסביבה בע"מ (נבו, 2.4.2012) (להלן: "עניין שפיגל"), עמ' 15). בהתאם לכך, ניתן לסלק את העתירה על הסף אם הוגשה בחוסר תום לב ובהיעדר ניקיון כפיים.
7. על עותר, הפונה לבית המשפט לעניינים מנהליים, חלה החובה לנהוג בניקיון כפיים ולהציג את עניינו בצורה תמת-לב, תוך גילוי כל העובדות הרלוונטיות הנדרשות לבירור טענותיו, וכך המסמכים והראיות הדרושים לבירור עתירתו, ולהימנע מהצגת עובדות בדרך שיש בה כדי להטעות (בג"צ 5498/03 מקמל נ' שר הביטחון, פ"ד נז 97 (2003); עניין שפיגל, עמ' 15, עילות הסף, עמ' 133).
8. דברים אלו נכונים ביתר שאת מקום בו מדובר בעתירה מנהלית לפי חוק חופש המידע. לעניין זה יפים דברי בית המשפט העליון בעניין שפיגל (עמ' 15-16):

"הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף מקום בו המערער לא גילה את חמידע שצוין לעיל במסגרת עתירה לגילוי מידע. כמעט מיותר לציין כי מעותרים המבקשים להשתמש בכלים שמאפשר חוק חופש המידע מצופה להפגין רגישות יתרה לעובדה כי הסתרת מידע בעל חשיבות – עלולה למגוע בצדדים שהמידע נוגע אליהם, ואזכיר כי במסורתנו חוטבצ לראשונה המונח: 'טאח דורש ואין טאח מקיים' (מסכת חגיגה, יד ע"ב)".

9. ברם, העתירה דנא מנוסחת באופן מעוות ומסולף, ככזו המתיימרת להציג את קביעת תושבות העותרים בידי המשיב מחמת חששות ביטחוניים גרידא; או לתאר את המשיב כגוף המהווה זרוע ארוכה של כוחות הביטחון. המדובר בטענות חסרות כל שחר, ללא כל ביסוס ראייתי ואשר כל מטרתן לזרות חול בעיני בית המשפט הנכבד, הואיל וכידוע, המשיב הינו גוף ציבורי, הפועל מתוקף חוק הביטוח הלאומי (נוסח משולב), תשנ"ה-1995 (להלן: "חוק הביטוח הלאומי"), אשר נועד להבטיח ביטחון סוציאלי לתושבי המדינה, ובכלל זאת, פועל לקביעת גובה חובת התשלום לכל מבוטח ומבוטח ומתן קצבאות מקום שאלו מגיעות למבוטח על פי חוק, וזאת על בסיס מידע המתקבל מגופים ממשלתיים שונים, בהם גם גופים ביטחוניים. בניגוד לטענת העותרים כאילו המשיב מהווה זרוע ארוכה של כוחות הביטחון או מונע משיקולים ביטחוניים כאלה ואחרים, הלכה למעשה, כוחות הביטחון משתפים את המשיב במידע בכדי שהלה יקבל החלטותיו בצורה המזויקת ביותר. בהקשר זה גם חשוב להזגיש כי קבלת העתירה עלולה להביא להפסקת שיתוף הפעולה והזרמת המידע מצד הגופים הביטחוניים. על כל המשמעויות הציבוריות הכרוכות בכך.

10. חוסר תום ליבם של העותרים בא לידי ביטוי בטענה מופרכת נוספת, כי "המידע שחנתבקש מועבר בשגרה על ידי הביטוח הלאומי בדרך כלל תוך זמן קצר, לפעמים ימים אחדים מהבקשה... במקרה זה נראה שהעיכוב הלא חוקי בהעברת המידע נובע לא מקושי כלשהו באתור והשגת המידע, אלא מכך, ששלילת התושבות נעשתה שלא כדין, כאשר הביטוח הלאומי משמש כזרוע של השב"כ וכוחות הביטחון... רק בשל חשדות ביטחוניים, ולא בקשר למקום התושבות עצמה" (סעיפים 16-17 לעתירה). ראשית, טענות חמורות אלה נגד המשיב נטענו על דרך הסתם, ללא כל ביסוס ראייתי, כשבעצם התנהלות זו יש טעם לפגם; שנית, טענות אלה נגועות בחוסר תום לב שכן גם לגופם של דברים מידע זה אינו מועבר בשגרה ע"י המשיב, מהטעמים המפורטים לעיל ולהלן, ולא בכדי לא הביאו המבקשים ולו דוגמה אחת לנטען.

11. על כן, ומהנימוקים שפורטו לעיל, ברי כי יש לדחות את העתירה על הסף. יחד עם זאת, יתייחס המשיב להלן גם לגופם של דברים.

ג. התייחסות לעתירה גופה

ג.1. כללי

12. אין חילק, כי המשיב הינו גוף ציבורי, הפועל מתוקף חוק הביטוח הלאומי ואשר נועד להבטיח ביטחון סוציאלי לתושבי המדינה כאמור; וכי בין היתר, מופקד המשיב על קביעת תושבות לצורך קבלת זכויות סוציאליות ובהן ביטוח בריאות על פי חוק ביטוח בריאות ממלכתי, תשנ"ד - 1994.

13. סטאטוס "תושבי" מקנה ל"זוכה" בו זכויות סוציאליות, לרבות ביטוח בריאות. תושבות נבחנת על פני ציר זמן ועל פי מקום מגורים. אולם ברי לכל כי נקל ניתן כיום להצהיר על מקום מגורים שאיננו מקום המגורים האמיתי, לצורך קבלת סטאטוס תושב אצל המשיב. ובמילים אחרות ליצור מצג שווא של תושבות. תפקידו של המשיב בהקשר זה, לוודא כי אותן זכויות סוציאליות המוקנות לתושב - ואשר משולמות בידי הציבור - אכן מוענקות למי שהינו תושב ישראל הלכה למעשה.

14. במסגרת תפקידו זה, פועל המשיב באופן יזום לבדוק את מידת נכונות הצהרות מבוטחיו באשר לתושבותם. במקביל, מקבל המשיב מידעים מגופים שונים, חלקם מגופי ביטחון (בהם השב"כ), וחלקם

ממשרדי ממשלה אחרים באשר למידת הנכונות בדבר הפרטים המצויים בידי המשיב באשר לתושבות מבוטחיו. על בסיס מידעים אלה, מחליט המשיב כיצד לפעול.

15. יובהר כי בעשרת המקרים נשוא העתירה, התקבל מידע מהשבי"כ הנוגע לקביעת תושבותם, אשר איננו מצוי בידי המשיב.

16. ודוק: בדיקת תושבות במזרח ירושלים היא מורכבת ביותר בשל העובדה שאין בידי המשיב ואין בידי שום גורם ממשלתי אחר מידע ו/או תיעוד על כניסות ויציאות משטחי ישראל לשטחי המועצה הפלסטינית. וזאת בעוד שלגבי יציאה משטחי ישראל לחו"ל קיים מידע כזה. בשל היעדר מידע זה, נדרש המשיב לקבוע כללים ונהלים מתי יש לבדוק תושבות ומרכז חיים. בשל קלות הניוד בין שכונות מזרח ירושלים הנחשבות לשטחי ישראל לבין שכונות המצויות בשטחי הרשות הפלשתינאית, והשתלבות האוכלוסייה שגרה מחוץ לישראל במוסדות ישראלים בתוך ירושלים, מתקשה המשיב לאסוף מידע בנוגע למקום המגורים, ולשם כך נזקק המשיב גם לחקירות חוץ וגם למידע ממקורות אחרים כגון גורמים ביטחוניים (וכן מידע המגיע מהלשנות של מבוטחים).

17. עם קבלת ההחלטה בדבר שלילת התושבות, שולח המשיב מכתב למבוטח המודיע על כך ומעדכן בדבר האפשרות להגיש השגה בנושא. כך על דרך הכלל - וכך בענייננו.

18. בחלק מהמקרים, לאחר קבלת מניית ו/או מסמכים מהמבוטחים, שהתקבלו בעקבות המכתבים בדבר שלילת התושבות, לרבות לאחר פתיחת הליכים משפטיים, עשוי המשיב להשתכנע ולהחזיר את התושבות, וזאת על סמך החומר שהגיש המבוטח, בדיקה פנימית שערך המשיב, על סמך ממצאי חקירה, או שלושתם יחד. כך אירע ביחס למרבית העותרים.

19. בשל תדירות הניידות וקלות המעבר בין מזרח ירושלים לשטחי המועצה הפלסטינית, והיעדר מידע כאמור לעיל, התושבות נבחנת על פני ציר זמן, כך שלעיתים עשויה התושבות של מבוטח להשתנות בהתאם למקום מגוריו העדכני וככל שהוא ישוב להתגורר בישראל, הסטאטוס תושב יושב לו. בהתאם לכך, המשיב רשאי לשוב ולבחון היכן מתגורר אותו מבוטח לאחר מכן, ולעדכן את הסטאטוס שלו בהתאם למקום מגוריו החדש.

2. ג. חלק מהמידע המבוקש הינו חסוי לפי סעיף 14(א)(2) לחוק חופש המידע

20. כאמור, חלק מהמסמכים המבוקשים התקבלו מהשבי"כ. מסמכים אלו אינם בחזקת המשיב וממילא לגביהם חל סעיף 14(א)(2) לחוק חופש המידע, המונה רשימה של גופים המוחזרים מחוק זה ובהם השבי"כ. וזו לשון סעיף 14(א)(2) לחוק חופש המידע:

(א) הוראות חוק זה לא יחולו על הגופים שלהלן, ועל מידע שנוצר, שנאסף או

שמוחק בידיהם –

...

(2) שירות הביטחון הכללי וכן יחידות הביטחון ברשויות ציבוריות, בעניינים

המוטחים על ידי שירות הביטחון הכללי או מטעמו;

21. ההלכה הפסוקה שבה ופירשה סעיף זה בצורה חד משמעית: כי הגופים המנויים בסעיף זה יוחרגו באופן מוחלט מחוק חופש המידע. ר' בעניין זה את האמור בעניין 4349/14 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משרד ראש הממשלה (נבו, 13.1.2015) (להלן: "עניין משרד ראש הממשלה"), עמ' 18:

"סעיף 14(א) לחוק חופש המידע קובע אפוא כי הגופים המנויים בו יוחרגו באופן מוחלט מחוק חופש המידע... תכלית ההחרגה המוחלטת היא ביטחונית. החוק אינו קובע סייגים להחרגה זו, ואין גם כל התייחסות לתוכנו של המידע המבוקש".

22. כן ר': זאב סגל הזכות לדעת באור חוק חופש המידע 101-103 (2000), 234-235; עניין 1786/12 גיולאני נ' מדינת ישראל - המשרד לביטחון פנים (נבו, 20.11.2013), פסקה 4 לפסק דינו של השופט נ' הנדל¹.

23. על ההבחנה בין ההחרגה בסעיף 14 לבין המידע שאסור לרשות ציבורית להעביר לפי סעיף 9(א) לחוק חופש המידע עמד בית המשפט העליון בעניין ע"מ 7744/10 המוסד לביטוח לאומי נ' מנגל (נבו, 15.11.2012) (להלן: "עניין מנגל"), פסקה 1 לפסק דינו של השופט י' עמית²:

"חוק חופש המידע... משול למכונה שבעורקיה זורם המידע כצינור ראשי. מידע שנוצר, נאסף או מוחזק על ידי הגופים המנויים בסעיף 14 לחוק לא נכנס כלל למכונה ואיננו עוסקים בו, מאחר שהוצא לחלוטין מגדר תחולתו של החוק, אך כל מידע אחר מוזרם אל תוך הצינור, חלקו נעצר על ידי מסננת מיוחדת בדמות סעיפים 8 ו-9 לחוק, משם המידע עובר למסננת נוספת בדמות סעיפים 10-11 ו-17 לחוק, ומכאן מוזרם המידע לאחר יציאה במלואו או בחלקו אל הצינור הראשי, או שמוחזר אחר כבוד אל המסננת של סעיפים 8-9 שם הוא נעצר (ראו תרשים הזרימה בסעיף 14 לפסק דיני בעניין 3300/11 מדינת ישראל - משרד הביטחון נ' גישה - מרכז לעמירה על הזכות לנתח (פורסם כנבו) (5.9.2012))."

24. בעניינו, התקבל מידע מהשבי"כ בנוגע לעשרות רבות של מבוטחים שעלה חשד כי מרכז חייהם לא בישראל. המשיב בדק באופן מעמיק כל מקרה ומקרה ולראייה: נשללה התושבות רק במספר מצומצם מאוד של מבוטחים. מכל מקום, מאחר שמדובר במידע שנוצר ונאסף באופן בלעדי על ידי השבי"כ, וממילא נמצא בחזקתו הבלעדית ועל כן, המדובר במידע חסוי המוחזק מחוק חופש המידע, בהתאם לחוק ולהלכה הפסוקה.

25. דוק: אין מדובר בעניינו בעיבוד או בתוצרים של מידע שכא בגדרו של סעיף 14 לחוק חופש המידע, שבוצעו על ידי גוף שאינו מוחרג בגדר סעיף זה (ר' עניין משרד ראש הממשלה, עמ' 19 וההפניות שם), אלא כאמור החומרים שנוצרו או נאספו בידי השבי"כ באופן בלעדי ונמצאים בחזקתו הבלעדית, כך שממילא אין למשיב כל דרך להעבירם.

¹ יוער כי הדברים הובאו במסגרת דעת יחיד, אך לא לעניין זה.
² יוער כי הדברים הובאו במסגרת דעת מיעוט, אך לא לעניין זה.

ג.2. חלק מהמידע המבוקש הינו חסוי לפי סעיף 14(א)(2) לחוק חופש המידע

26. באשר לחלקו הנוסף של המידע המבוקש- בפרט הבדיקות והחקירות שערך המשיב בקשר לתושבות העותרים, על אלה חל סעיף 14(א)(8) לחוק חופש המידע, המחריג מהחוק מידע שנאסף או שנוצר לצורכי חקירה, על ידי גוף שיש לו סמכויות חקירה על פי דין. וזו לשון הסעיף הנ"ל:

"(א) חוראות חוק זה לא יחולו על הגופים שלהלן, ועל מידע שנוצר, שנאסף או שמוחזק בידיהם –

כל גוף או רשות שיש להם סמכות חקירה על פי דין, לגבי מידע שנאסף או שנוצר לצורכי חקירה ולגבי מידע מודיעיני;

27. אין חולק, כי למשיב סמכויות חקירה סטטוטוריות שונות (רי' סעיפים 146(ב), 383 ו-384 לחוק הביטוח הלאומי). כן לא יכולה להיות מחלוקת כי המידע המבוקש - קרי בדיקות פנימיות שערך המשיב וחקירת תושבות העותרים - מהווים "מידע שנאסף או שנוצר לצורכי חקירה", שכן מדובר בפעולות חקירה ממשיות של איסוף מידע וראיות לצורך בדיקת תושבות העותרים, החורגות מגדר בירור גרידא (עת"מ י-ם) 38138-08-19 אמסלם תיירות ונופש בע"מ נ' רשות התחרות (נבו, 10.2.2020) (להלן: "עניין אמסלם"), פסקה 9).

28. ויודגש: החריג הקבוע בסעיף 14(א)(8) הנ"ל מעניק משקל לדרך ולמטרה של איסוף ויצירת המידע ולא לתוצאות האופרטיביות של אותו מידע - אם לבסוף הוחלט לשלול את התושבות ואם לאו. וכך אין נפקא מינה אם מדובר בחקירה פלילית או אחרת (עניין אמסלם, פסקאות 10 ו-12; עת"מ (ת"א) 40239-03-18 אהרונסון נ' הרשות לניירות ערך תל אביב (נבו, 17.9.2018) (להלן: "עניין אהרונסון"), סי' 20).

29. זאת ועוד, וכאמור לעיל ביחס לסעיף 14(א)(2) לחוק חופש המידע, החריג הקבוע בסעיף 14(א)(8) לחוק חופש המידע אינו מותיר למשיב שיקול דעת אם לדחות או לקבל את הבקשה למידע, אלא באי תחולת חוק חופש המידע על המידע המבוקש (קרי - בדיקות פנימיות וחקירות המשיב ביחס לקביעת התושבות). ר' לעניין זה דברי בית המשפט המחוזי בתל-אביב בעניין אהרונסון (פסקה 19):

"בהתאם להוראת החוק כלל אין מדובר בשיקול דעת של הרשות אם להיעתר לבקשה לקבלת מידע שנאסף או שנוצר לצורכי חקירה אלא באי תחולת החוק; ומאחר שלא בשיקול דעת של הרשות מדובר ממילא אין בית משפט נדרש לבחון שיקול דעת שלא ניתן לרשות; בשונה מסייגים אחרים המצויים בחוק (למשל בסעיפים 8 ו-9), אין בהוראות סעיף 14 לחוק ובכללן בסיק 14(א)(8) גמישות המאפשרת לחשוף את המידע והן מחריגות באופן מלא את חשיפת המידע מכוח חוק חופש המידע".

30. ודוק: חשיפת שיטות החקירה, הבדיקות הפנימיות ואופן קביעת התושבות תלמד מבוטחים כיצד להערים על המשיב - דבר אשר יכביד על הקופה הציבורית בתשלומים רבים שיגזלו מקופתו של המשיב.

31. לפיכך, גם חלקו האחר של המידע הנוגע לקביעת התושבות - קרי, תהליכי הבדיקה הפנימיים והחקירה שביצע המשיב - חסוי, לפי סעיף 14(א)(8) לחוק חופש המידע.

ג.3. לחילופין, חלקו האחר של המידע המבוקש הוא כזה שתמשיב רשאי שלא למסרו לעותרים לפי סעיף 9(ב)8)

לחוק חופש המידע

32. לחלופין, על אותם המסמכים הנוגעים לקביעת התשובות, ובפרט הליכי הבדיקה הפנימיים אצל המשיב

וכן חקירת התשובות, חל סעיף 9(ב)8 לחוק חופש המידע, אשר קובע כדלקמן:

"רשות ציבורית אינה חייבת למסור מידע שהוא אחד מאלה:

...

(8) מידע על אודות שיטות עבודה ונהלים של רשות ציבורית העוסקת באכיפת

החוק, או שיש לה סמכות חקירה או ביקורת או בירור תלונות על פי דין, אם

גילוי עלול לגרום לאחד מאלה:

(א) פגיעה בפעולות האכיפה או הביקורת או בירור התלונות של הרשות;

(ב) פגיעה בהליכי חקירה או משפט או בזכותו של אדם למשפט הוגן;

(ג) גילוי או מתן אפשרות לגלות את קיומו או זהותו של מקור מידע חסוי;

33. בענייננו, המשיב הינו רשות ציבורית בעלת סמכויות חקירה, ומסירתו של המידע המבוקש - קרי הליכי

הבדיקה הפנימיים אצל המשיב והחקירה - יגרמו לפגיעה בהליכי החקירה של המשיב כמו גם לגילוי

מקורות מידע חסויים שלה. בנוסף, וכאמור לעיל, חשיפת מידע זה יטייע לפרטים שאינם תושבי ישראל

ללמוד כיצד "להערים" על המשיב ולהציג מצג שווא של תשובות, בכדי ליהנות בניגוד לדין, מהזכויות

הסוציאליות שמעניק סטאטוס זה.

34. יובהר, כי סעיף 9(ב)8 לחוק חופש המידע אינו שמור לחקירות פליליות גרידא כי אם לכל גוף בעל

סמכויות חקירה, כגון המשיב (עניין אמטלס, פסקה 12).

35. אומנם סעיף 9(ב) משאיר לרשות הציבורית שיקול דעת בבואה לדחות בקשה למידע, בהתאם לשיקולים

הקבועים בסעיף 10 לחוק חופש המידע, שזו לשונו:

"בבואה לשקול סירוב למסור מידע לפי חוק זה, מכות הוראות סעיפים 8 ו-9,

תיתן הרשות הציבורית זעתה, בין היתר, לעניינו של המבקש במידע, אם ציין

זאת בבקשתו, וכך לעניין הציבורי שבגילוי המידע מטעמים של שמירה על

בראות הציבור או בטיחותו, או שמירה על איכות הסביבה".

36. אולם, מקום בו האינטרס באי העברת המידע הינו משמעותי כמו בענייננו - שלא לפגוע בהליכי הבדיקה

והחקירה של המשיב ולמנוע ניצול לרעה של מי שאינם תושבי ישראל כאמור לעיל - כשלעומתו לא

עומדים לעותרים אינטרסים אישיים משמעותיים הואיל וממילא הם כבר זכו בסעדים מבוקשים על

ידם (קרי - החזרת התשובות באופן רטרואקטיבי, על כל המשמעותיות הכרוכות בכך ובמקרים מסוימים

אף החזר חוצאות בגין החליכים המשפטיים שנקטו העותרים), הרי שיש להעדיף את האינטרס שבאי

חשיפת המידע.

ד. סוף דבר

37. אשר על כן, יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה על הסף ולמצער לגופה.
38. כמו כן, יתבקש בית המשפט הנכבד להשית על העותרים את הוצאות המשיב במסגרת ההליך דנן, לרבות שכ"ט עו"ד, בצירוף ריבית והפרשי הצמדה עד למועד תשלומם בפועל.
39. תצהירו של מר שבתאי לוי המשמש כמרכז ביטוח במשיב מצורף לתשובה זו.

/ב/ אסתר נודלמן אליני, עו"ד

שבלת ושות'
ב"כ המשיב

/ב/ אמיר פרנקל, עו"ד